

10 e Kamer

Nr. VZ 117/13
VZ 119/13
ST 4/13
(not. 1262/12)
VAN HET PARKET

Nr. C/295/14
VAN HET ARREST

Eiser tot hestel:
GSI

14 februari 2014

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. GE.66.L9.103062/05 van het Openbaar Ministerie en van
de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie
Oost-Vlaanderen, Gebroeders Van Eyckstraat 4-6, 9000 Gent,

eiser tot herstel;

tegen:

1. Nr. met ondernemingsnummer
en met maatschappelijke zetel te
2. Nr. kapster, geboren te
op wonende te
3. Nr. (niet in de zaak)
4. Nr. bediende, geboren te
op wonende te

beklaagden,

verdacht van:

de eerste, de tweede (...) en de vierde

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de
uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben; door enige daad,

tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

A. Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146-1° en -2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit, meer bepaald:

1. de oorspronkelijke woning met een bouwvolume van 860 m³ te hebben gesloopt, herbouwd en uitgebreid tot een woning met een bouwvolume van 1696 m³, nieuwe buitenmuren te hebben opgericht en deels te hebben bekleed met een gevelsteen

op het terrein, gelegen te ten kadaster
gekend onder , in eigendom toebehorende
aan met ondernemingsnummer en met
maatschappelijke zetel te

2. oude gebouwtjes in de tuin te hebben gesloopt en op 4 andere locaties paardenstallen met een oppervlakte van 6 m op 4,10 m te hebben opgericht

op het terrein, gelegen te ten kadaster
gekend onder

in eigendom toebehorende aan met ondernemingsnummer
en met maatschappelijke zetel te

felten thans strafbaar gesteld door artikel 4.2.1. 1° a) en c) en artikel 6.1.1. al.1-1° en 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

te In de periode van 15 september 2005 tot en met 26 oktober 2005

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-6° (en § 3), 146-1° en -2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij art 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te gelegen te ten kadaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan met ondernemingsnummer
en met maatschappelijke zetel te

geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie te hebben gewijzigd voor zover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst van vergunningsplichtige functiewijzigingen,

meer bepaald de functie van het bijgebouw te hebben gewijzigd tot woning,

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1.6° en 6.1.1.al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

te in de periode van 15 september 2005 tot en met 26 oktober 2005.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-4° (en § 3), 146-1° en -2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij art 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan met ondernemingsnummer en met maatschappelijke zetel te

het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, meer bepaald een zwembad te hebben aangelegd,

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1.4° en 6.1.1. al.1-1° en 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

te in de periode van 15 september 2005 tot en met 26 oktober 2005,

D. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-9° (en § 3), 146-1° en -2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij art. 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan met ondernemingsnummer en met maatschappelijke zetel te

recreatieve terreinen te hebben aangelegd of gewijzigd waaronder een golfterrein, een voetbalterrein, een tennisveld, een zwembad, meer bepaald een zwembad te hebben aangelegd,

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1.8° en 6.1.1. al.1-1° en 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

te In de periode van 15 september 2005 tot en met 26 oktober 2005.

E. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-2° en -5°, 147, 148, 154 tot en met 157 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) en gewijzigd bij Decreet van 26 april 2000 (B.S., 29. april 2000), handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding, terzake met betrekking op het terrein gelegen te ten kadaster gekend onder afdeling

in eigendom toebehorende aan met ondernemingsnummer en met maatschappelijke zetel te

hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staken van 26 oktober 2005 namelijk de metselwerken te hebben verdergezet,

feiten thans strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.al.1-5° en al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

te op 3 augustus 2009,

met de omstandigheid dat de misdrijven omschreven onder tenlasteleggingen A, B, C, D en E gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren; bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, meer bepaald de eerste als immobiliënvennootschap, (...), de tweede als zaakvoerster van de eerste als zaakvoerder van de derde.

de vierde:

met de omstandigheid dat de vierde het misdrijf heeft gepleegd sedert hij veroordeeld werd bij arrest van het Hof van Beroep te Gent, uitgesproken op 20 september 2005, tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar met uitstel gedurende een termijn van vijf jaar, wegens misbruik van vertrouwen, vonnis of arrest in kracht van gewijsde gegaan op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaar is verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

De rechtbank van eerste aanleg te Gent, 21ste kamer, besliste bij vonnis van 17 april 2012, bij verstek wat betreft de voor het hof in de zaak zijnde beklaagden, als volgt:

"op strafrechtelijk gebied:

1)

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, B, C, D en E samen tot een geldboete van tienduizend euro (10.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op 55.000,00 euro.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

2)

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, B, C, D en E samen tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en tot een geldboete van vijfduizend euro (5.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op 27.500,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

3)

...

4)

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, B, C, D en E samen gepleegd in staat van herhaling tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar en tot een geldboete van vijfduizend euro (5.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op 27.500,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te

betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijk geweldadaden en aan de occasionele redders.

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 201,04 euro.

Veroordeelt en hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 154,00 euro, meer de betekningskosten van huldia vonnis voor wat betreft en

Veroordeelt tot de elgen kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 47,04 euro.

Lect en elk, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van tweeëndertig euro zevenentwintig cent (€ 32,27) (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S. 27 januari 2012)).

wat betreft het herstel:

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel door:

- *het reduceren van de vijver naar een maximale oppervlakte van 80 m²*
- *het afbreken van de 4 duo stallen, inclusief grondplaat en fundering en het wegvoeren van de afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats, evenals het herstel van het maaiveld*
- *de afbraak van het tot woning omgevormde woningbijgebouw, inclusief vloerplaat en fundamente*
- *het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde*
- *het verwijderen van de afbraakmaterialen,*

en dit binnen een termijn van één jaar nadat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, onder verbeurte van een dwangsom lastens elk der veroordeelden ten voordele van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 250,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Wijst de veroordeelden er op dat zij zich in toepassing van artikel 6.1.41, § 7 VCRO kunnen kwijten van de bouw- en aanpassingswerken, door de plaats te herstellen in de oorspronkelijke staat en/of het strijdig gebruik te staken, hetgeen enkel kan impliceren het dempen van de volledige vijver en dit binnen het jaar;

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de veroordeelden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.

op burgerrechtelijk gebied:

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

De rechtbank van eerste aanleg te Gent, 21ste kamer, besliste bij vonnis van 6 november 2012 op verzet en op tegenspraak voor de beklagden als volgt:

"Verklaart het verzet ontvankelijk.

Beschouwt de veroordelingen uitgesproken bij vonnis bij verstek van deze rechtbank en kamer d.d. 17 april 2012 voor niet bestaande en wijst opnieuw ten gronde:

op strafrechtelijk gebied

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, B, C, D en E samen tot een geldboete van tienduizend euro (10.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op 55.000,00 euro.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, B, C, D en E samen tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en tot een geldboete van vijfduizend euro (5.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op 27.500,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, B, C, D en E samen gepleegd in staat van herhaling tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar en tot een geldboete van vijfduizend euro (5.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op 27.500,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijftieng euro, verhoogd met 50 opdecimes, aldus gebracht op honderd vijftig euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt en elk, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van tweeëndertig euro zevenentwintig cent (€ 32,27) (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S. 27 januari 2012)).

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 561,84 euro.

Veroordeelt de opposanten hoofdelijk met de medeveroordeelde in het verstekvonnis in de kosten van het eerste vonnis ten bate van de Staat, begroot op 154,00 euro.

Veroordeelt in al de door haar verzet veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, ten bate van de Staat, begroot op 112,28 euro, het verstek aan de opposante te wijten zijnde.

Veroordeelt in de eigen kosten van het eerste vonnis en in al de door zijn verzet veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, ten bate van de Staat, begroot op 159,30 euro, het verstek aan de opposant te wijten zijnde.

Veroordeelt in al de door haar verzet veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, ten bate van de Staat, begroot op 136,28 euro, het verstek aan de opposant te wijten zijnde.

wat betreft het herstel:

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel door:

- het reduceren van de vijver naar een maximale oppervlakte van 80 m²

- het afbreken van de 4 duo stallen, inclusief grondplaat en fundering, en het wegvoeren van de afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats, evenals het herstel van het maaiveld
- de afbraak van het tot woning omgevormde woningbijgebouw, inclusief vloerplaat en fundamenten
- het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde
- het verwijderen van de afbraakmaterialen,

en dit binnen een termijn van één jaar nadat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, onder verbeurte van een dwangsom lastens elk der veroordeelden ten voordele van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 250,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Wijst de veroordeelden er op dat zij zich in toepassing van artikel 6.1.41, § 7 VCRO kunnen kwijten van de bouw- en aanpassingswerken, door de plaats te herstellen in de oorspronkelijke staat en/of het strijdig gebruik te staken; hetgeen enkel kan impliceren het dempen van de volledige vijver en dit binnen het jaar;

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de veroordeelden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.

op burgerrechtelijk gebied:

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 8 november 2012 door [] en [] tegen alle beschikkingen;
- 8 november 2012 door het openbaar ministerie tegen [] en []
- 16 november 2012 door [] door de lasthebber ad hoc, tegen alle beschikkingen;
- 20 november 2012 door het openbaar ministerie tegen []

Het hof, zelfde kamer, besliste bij verstekarrest van 31 oktober 2013, als volgt:

"verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

verbetert de belastingen A, B, C, D en E zoals hiervoor vermeld in de randnummers 5.1 tot en met 5.4,

verbetert de omschrijving van de verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1, 2de lid VCRO zoals hiervoor vermeld in randnummer 5.6,

bevestigt het bestreden vonnis voor het overige op strafgebied, met die wijziging:

- verklaart de staat van wettelijke herhaling voor de beklaagde voor de feiten van de tevestigingen A.1, A.2, B, C en D slechts bewezen vanaf 6 oktober 2005,

veroordeelt en hoofdelijk in de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, tot op heden begroot op € 305,73,

stelt de zaak voor de behandeling van de herstellvordering uit op de rechtszitting van donderdag 2 januari 2014 om 14.00 uur,

houdt de beslissing over eventuele verdere kosten aan,

houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan."

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 2 januari 2014 in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in haar middelen van verdediging vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- de tweede en de derde beklaagde, in hun middelen van verdediging, de tweede vertegenwoordigd, de derde bijgestaan door meester voor meester beiden advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de eiser tot herstel in haar eis vertegenwoordigd door meester voor meester beiden advocaat met kantoor te

Voor de door de beklaagden op verzet gedagvaarde in failing zijnde vennootschap is niemand verschenen.

2. Het verstekarrest werd op 26 november 2013 betekend aan de beklaagden. Zij tekenden bij deurwaardersexploot verzet aan, nl. de eerste beklaagde op 10 december 2013 aan het openbaar ministerie en de eiser tot herstel en op 11 december 2013 aan de curatoren over het faillissement van en de tweede beklaagde en de vierde beklaagde op 11 december 2013 aan het openbaar ministerie en de eiser tot herstel.

De verzetten zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Zij zijn niet gericht tegen het onvankelijk verklaard in het verstekarrest van het hoger beroep van de beklaagden.

Het verzet van de beklaagden is voor zover gericht tegen de curatoren over het faillissement van niet

ontvankelijk; is immers ingevolge de hoger beroepen geen partij in de procedure in beroep. De verzetten zijn voor het overige ontvankelijk.

Het verstekarrest wordt, behoudens wat betreft de beslissing over de ontvankelijkheid van de hoger beroepen van de beklaagden, voor niet bestaande gehouden.

3. Het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis op verzet van de correctionele rechtbank te Gent, 21ste kamer, van 6 november 2012 is tijdig en regelmatig naar de vorm.

4. De eerste rechter verklaarde het verzet van de beklaagden tegen het verstekvonnis van 17 april 2012 terecht ontvankelijk, nu het verzet door de beklaagden tijdig werd ingesteld en de pleegvormen voor het verzet werden vervuld. Het hof merkt evenwel op dat het verzet van de eerste beklaagde op 27 juni 2012 werd betekend aan de procureur des Konings te Gent en niet op 26 juni 2012.

5. Op de openbare rechtszitting van het hof van 2 januari 2014 werden de zaken met notfienummer en met de nummers en gevoegd om in het belang van een goede rechtsbedeling in één en hetzelfde arrest uitspraak te doen.

De partijen waren akkoord en het openbaar ministerie verzette zich niet tegen het verzoek van de partijen om de zaak wat de herstellvordering betreft te behandelen op een latere datum, te bepalen door het hof.

Het hof doet aldus in het huidige arrest enkel uitspraak over de schuld en de straf.

6. De aan de beklaagden te last gelegde feiten situeren zich, voor zover bewezen, in de periode van 15 september 2005 tot en met 3 augustus 2009. Deze feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit; dit is op 3 augustus 2009. De strafvordering is in die hypothese niet vervallen door verjaring.

7.1 Het hof verbetert de telastlegging A.2 door wijziging van het perceelnummer in het nummer . De vervolgde inbreuk heeft immers duidelijk betrekking op het perceel met nummer waarvan de eerste beklaagde is. De eerste beklaagde is volgens de gegevens in het strafdossier, in het bijzonder de kadastrale legger, een eigenaar van een perceel aan de met nummer en er blijkt uit niets dat door de beklaagden op dat perceel een inbreuk op de vervolgde stedenbouwkundige regelgeving zou zijn gepleegd.

7.2 Het hof verbetert op dezelfde gronden als hiervoor vermeld de telastleggingen B, C, D en E telkens door weglating van het perceelnummer

7.3 Op de rechtszitting van het hof van 3 oktober 2013 zette het openbaar ministerie uiteen dat het bijgebouw voorwerp van de telastlegging B oorspronkelijk een berging bij de oude boerderij betrof en een landbouwfunctie had.

Het hof verbetert de telastlegging B als volgt:
"meer bepaald de hoofdfunctie van het bijgebouw te hebben gewijzigd, nl. van landbouw in ruime zin tot wonen".

7.4 Het hof laat in de telastleggingen A, B, C, D en E telkens de verwijzing naar de inbreuken op en de strafbepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) weg.

Te last gelegde feiten moeten immers omschreven worden volgens de strafwet die gold op het ogenblik dat de misdrijven gepleegd werden. Wel moet de strafrechter die vaststelt dat sedert de datum van de feiten en de beoordeling ervan de strafwet gewijzigd werd nagaan of de feitelijke gedragingen op het moment van de beoordeling nog steeds strafbaar zijn gesteld. Dit nazicht maakt echter geen deel uit van de correcte misdrijfsomschrijving die de strafrechter aan de feiten moet geven.

7.5 De aldus verbeterde telastleggingen A, B, C, D en E betreffen dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de aanhangigmakende dagvaarding aan ten grondslag liggen. Het verweer had daarop betrekking.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A, B, C, D en E betreft het deze telastleggingen zoals in de randnummers 7.1, 7.2, 7.3 en 7.4 verbeterd.

7.6 Het hof verbetert ook in de dagvaarding de omschrijving van de verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1, 2de lid VCRO door toevoeging van de woorden "en de vierde" na de woorden "als zaakvoerder van de eerste" en voor de woorden "als zaakvoerder van de derde".

8. Het hof verwijst naar de uiteenzetting van de feiten in het bestreden vonnis in de randnummers 3 tot en met 9, 14de blad, derde alinea ("zou een beslissing over de aanvraag volgen") en maakt deze uiteenzetting tot de zijne.

9.1 De beklagden betwisten de feiten van de telastleggingen A1 en A2 niet. Mede gelet op de vaststellingen door hoofdinspecteur van de politiezone op 26 oktober 2005 en de daarover afgelegde verklaringen door de beklagden en op 27 oktober 2005, die niet betwisten dat op de eigendom van de beklagde zonder stedenbouwkundige vergunning herbouwings- en uitbreidingswerken aan de woning waren aangevat en vier paardenstallen werden opgericht, zijn deze telastleggingen in beroep bewezen gebleven.

9.2.1 De beklagden betwisten de feiten van de telastlegging B. Zij voeren aan dat het bijgebouw, met een oppervlakte van 44 m², al bij de

aankoop in 2005 aanwezig was. Volgens de beklaagden hadden de vorige eigenaars het gebouw ingericht als gastontvangstruimte en barbecueruimte. Zij leggen daartoe een verklaring van een buur voor. Zij stellen dat zij zelf al snel het gebouw bij de exploitatie van hun paardenfokkerij betrokken, nl. dat het dienstig was om op korte afstand van de stal te waken/slapen indien een veulen moest geboren worden. Zij wijzen er op dat het gebouw opnieuw is ingeschakeld in de landbouwexploitatie, zowel als waakkamer voor het opvolgen van de bevallingen als als kleed- en doucheruimte voor de paardenhouders wiens paarden gestald staan op het landbouwbedrijf. Volgens de beklaagden is er geen enkele vaststelling dat het bijgebouw effectief als woning werd of wordt gebruikt en was het nooit bewoond.

9.2.2 Het staat vast dat het bijgebouw onvergund werd opgericht door de vorige eigenaars. De beklaagden wisten dit, aangezien de notaris bij de aankoop door [] was ingelicht dat er voor de constructies op het terrein geen stedenbouwkundige vergunningen waren teruggevonden.

Initieel was op het betrokken perceel, gelegen in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied, een hoeve aanwezig. De constructies die er onvergund werden opgetrokken door de vorige eigenaars, mochten in beginsel enkel voor landbouwdoeleinden worden bestemd.

Het hof dient vast te stellen dat niet werd onderzocht welke functie het bijgebouw reëel had toen de eerste beklagde de percelen aankocht.

Daar tegenover staat een verklaring van een buur die de beklaagden voorleggen dat de vorige eigenaars het gebouw gebruikten als bibliotheek, gastenontvangstruimte en barbecueruimte.

Ter zake bestaat er dan ook redelijke twijfel dat de beklaagden de functie van het bijgebouw wijzigden.

De telastlegging B is niet bewezen.

9.3 De feiten van de telastlegging C worden door de beklaagden en [] als dusdanig niet betwist. Zij erkennen in conclusie dat de vorige vijver grondig werd opgeruimd omdat hij sterk verwaarloosd was en dat hij ook werd uitgediept. Zij geven toe dat dit gepaard ging met een reliëfwijziging.

De uitdieping van de omvangrijke vijver, nl. 300 m², die ook gepaard ging met de versteviging van de oever was inderdaad van aard het reliëf aanmerkelijk te wijzigen, zodat de werken vergunningsplichtig waren. De telastlegging C is in beroep eveneens bewezen gebleven, met die wijziging dat, gelet op wat hierna onder randnummer 9.4 wordt uiteengezet, het woord "zwemvijver" moet worden vervangen door "vijver".

9.4 Volgens de beklaagden zijn de feiten van de telastlegging D niet bewezen, aangezien er geen sprake is van een zwemvijver.

Ter zake bestaat er redelijke twijfel die de beklaagden ten gunste dient te komen. Er kan niet worden vastgesteld dat aan of rondom de vijver infrastructuur was aangebracht die duidde op het gebruik van de vijver als zwembijver, noch gebeurden er vaststellingen dat in de vijver werd gezwommen. Uit het feit dat er inderdaad een vloeiende overgang is van de tuin naar de vijver en uit de omvang van de vijver kan niet met redelijke zekerheid worden besloten dat de vijver als zwembijver werd aangelegd. Het staat aldus niet met redelijke zekerheid vast dat een recreatief terrein werd aangelegd.

De feiten van de telastlegging D zijn niet bewezen voor de beklaagden, zodat zij ervan moeten worden ontslagen van rechtsvervolgning.

9.5 De beklagde betwist niet dat op de verdieping aan de linkerzijde van het hoofgebouw muurtjes werden gemetseld om er een ijzeren balk op te plaatsen. Hij stelt dat het niet de bedoeling was om in strijd met het stakingsbevel de woning verder af te werken, maar dat hij enkel handelde met het oog op het veiligstellen van de onafgewerkte woning.

Deze werken vonden plaats na het mondeling stakingsbevel van 26 oktober 2005, schriftelijk bekrachtigd op 4 november 2005.

Het uitvoeren van de metselwerken is wel degelijk te aanzien als een in strijd met het stakingsbevel voorzeten van de werken waarvoor een bevel tot staken bestond. Deze werken waren niet louter noodzakelijke veiligheidswerken, maar van aard de onvergunde verbouwing en uitbreiding van het hoofgebouw sluiks verder te zetten.

De telastlegging E is bewezen.

10. De feiten van de telastleggingen A.1 en A.2 zijn sinds 1 september 2009 een inbreuk op respectievelijk artikel 4.2.1.1° a) en c) VCRO, en de feiten van de telastlegging C op artikel 4.2.1.4° VCRO, welke feiten alle sindsdien en tot op heden strafbaar zijn gesteld door artikel 6.1.1, lid 1, 1° en lid 2 VCRO, en de feiten van de telastlegging E zijn sindsdien en tot op heden strafbaar door artikel 6.1.1, lid 1, 5° en lid 2 VCRO.

De strafmaat op het ogenblik van de feiten verschilt niet van de huidige strafmaat.

11.1 De bewezen telastleggingen A.1, A.2, C en E zijn de beklaagden en alle toerekenbaar en verwijtbaar.

11.2 De decreten, dit is tot 1 september 2009 het Stedenbouwdecreet 1999 en vanaf 1 september 2009 de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, bevatten geen aanduiding van het moreel element van de erin strafbaar gestelde handelingen, zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de betrokkenen moet worden aangezien, wanneer zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond of rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand niet aannemelijk maken.

11.3. De eerste beklagde is de eigenaar van de percelen en de constructies. Uit het dossier blijkt dat de tweede beklagde voor de eerste beklagde handelde als statutair zaakvoerder en de vierde beklagde haar echtgenoot, als feitelijk zaakvoerder. Dit laatste blijkt onder meer uit het feit dat de vierde beklagde op 18 april 2009 verscheen voor de eerste beklagde voor de deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen in het kader van het beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van tot weigering van het bouwen van een paardenstal, het aanleggen van een stapmolen, het regulariseren van een piste en het verwijderen van mestputten op het eigendom van de eerste beklagde. Het was ook de vierde beklagde die de plannen tekende om onmiddellijk na de aankoop de werken voorwerp van de bewezen misdrijven van de telastleggingen A1, A2, en C aan te kunnen vatten.

Gelet op de omvang van de werken, waarbij onder meer aanvang werd genomen met de verbouwing en uitbreiding van de hofwoning van een omvang van 860 m² naar 1696 m², is het ongeloofwaardig dat het aanvankelijk enkel de bedoeling zou geweest zijn kleine wijzigingen aan te brengen en dat pas tijdens deze werken bleek dat een meer omvangrijke verbouwing beter was, dan wel dat een storm deze werken nodig maakte. Het was duidelijk een bewuste keuze om zonder voorafgaande vergunningen aanzienlijke vergunningplichtige werken te doen. Alles wijst er op dat werd gespeculeerd dat op grond van het voldongen feit van de uitgevoerde werken, bij vaststellingen van inbreuken een regularisatie zou worden bekomen.

11.4. De werken van de bewezen telastleggingen A.1, A.2 en C gebeurden voor rekening van de eerste beklagde en hadden intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel, nl. onder meer de exploitatie van een manege, stoeterij, paardenfokkerij en opleidingscentrum voor paardrijders en aangespannen rijders en koetsiers.

Ook de feiten van de telastlegging E gebeurden voor rekening van de eerste beklagde. Zij werden wel degelijk wetens en willens gepleegd door de vierde beklagde die handelde voor de eerste beklagde. De tweede beklagde was als echtgenote van de vierde beklagde en statutair zaakvoerder van de eerste beklagde zonder enige twijfel op de hoogte van de werken die een doorbreken van het stakingsbevel, dat ook aan haar werd betekend, meebrachten. Zij ondernam niets om de doorbreking van het stakingsbevel te verhinderen.

De eerste beklagde handelde door toedoen van de tweede en de vierde beklagde. Nu blijkt dat binnen de eerste beklagde het uitvoeren van de handelingen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een bewuste keuze was is er sprake van een eigen fout van de rechtspersoon. Aldus rekent het hof de bewezen telastleggingen ook de eerste beklagde toe.

Een schulduitsluitingsgrond of rechtvaardigingsgrond is niet enigszins aannemelijk gemaakt.

11.5 De tweede en de vierde beklaagden gaven opdracht tot het uitvoeren van de handelingen en werken en doorbraken het stakingsbevel, minstens deed de tweede beklagde niets om deze doorbreking tegen te gaan. De bewezen feiten moeten hen worden toegerekend. Zij maken geen schulditsluitings- of rechtvaardigingsgronden enigszins geloofwaardig.

12. De bewezen misdrijven zijn wetens en willens gepleegd, zodat het hof de strafuitsluitingsgrond van artikel 5, tweede lid Strafwetboek niet toepast.

13.1 De verzwarende omstandigheid van artikel 146, lid 2 Stedenbouwdecreet 1999, nu nog steeds strafbaar door artikel 6.1.1, lid 2 VCRO, is voor de beklaagden eveneens bewezen. Het hof verwijst daarover naar de vaststellingen door de eerste rechter in randnummer 11 van het bestreden vonnis wat de
 derde beklagde
 en
 ook feitelijk zaakvoerder is van de eerste beklagde.

Ten onrechte meent
 dat omdat haar effectieve professionele activiteit zich niet in de sector van het onroerend goed situeert en de eerste beklagde slechts occasioneel onroerende goederen kan kopen of verkopen de verzwarende omstandigheid niet kan worden weerhouden. De decretale bepaling maakt dit onderscheid niet, zodat ook de occasionele professionele bezigheid of activiteit kan meebrengen dat de verzwarende omstandigheid van toepassing is.

Met de personele verzwarende omstandigheid worden alle personen bedoeld die een beroep of een bedrijvigheid uitoefenen dat in verband staat met het bouwwezen in de ruimste betekenis van het woord.

Uit het maatschappelijk doel van de eerste beklagde blijkt dat deze een rechtspersoon is die in het bouwwezen actief is, aangezien het optreden als "commissionair, tussenpersoon, zowel voor eigen rekening als voor rekening van derden bij onroerende en alle commerciële activiteiten" tot haar maatschappelijk doel behoort.

De tweede beklagde als zaakvoerder van de eerste beklagde was de natuurlijke persoon door wie de eerste beklagde onder meer optrad ten tijde van de feiten en is door deze activiteit eveneens een persoon voor wie de voormelde personele verzwarende omstandigheid geldt.

13.2 De staat van wettelijke herhaling is eveneens bewezen voor de beklagde
 gelet op het bij het strafdossier gevoegd eensluidend afschrift van het in kracht van gewijsde gegaan arrest van 20 september 2005 van het hof van beroep te Gent waarbij hij werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar met uitsluiting gedurende een termijn van vijf jaar, met dien verstande dat de staat van wettelijke herhaling voor de feiten van de telastleggingen A.1, A.2 en C slechts bewezen is vanaf 6 oktober 2005.

14.1 De bewezen feiten zijn voor iedere beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor ze samen voor iedere beklaagde slechts één straf moet worden opgelegd.

14.2 De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en een stakingsbevel doorbroken. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij op grove wijze ondergeschikt gemaakt aan hun eigen patrimoniale belangen. Als personen actief in de bouwsector wisten zij goed wat al dan niet zonder stedenbouwkundige vergunning kon worden gedaan. Zij zijn aan die regels bewust voorbijgegaan.

14.3 De beklaagden roepen tevergeefs in dat de redelijke termijn in strafzaken is overschreden.

De lange duur van het vooronderzoek is enkel te wijten aan de omstandigheid dat aan de beklaagden door het openbaar ministerie telkens opnieuw de kans werd geboden aan te tonen dat de wederrechtelijke constructies werden geregulariseerd. Ook voor de eerste rechter werd de zaak meemaal uitgesteld in het belang van de beklaagden om hen toe te laten een regularisatievergunning voor te leggen. Toen op een bepaald ogenblik niet meer de zaak om die reden werd uitgesteld, lieten de beklaagden verstek gaan. Ook in de procedure voor het hof lieten de beklaagden verstek gaan, toen werd meegedeeld dat de zaak op strafgebied zou worden behandeld.

De houding van de administratieve en gerechtelijke overheid waarbij gestreefd wordt naar een regularisatie en minnelijke afdoening, is enkel in het voordeel van de beklaagden. De termijn die daarvoor nodig is kan geenszins nadien door de beklaagden worden aangewend om een overschrijding van de redelijke termijn in te roepen. Het blijkt ook niet dat deze overheden bij het toekennen van een termijn hiertoe al te laks zijn opgetreden of zich te passief afwachtend opstelden.

De overschrijding van de redelijke termijn in dat geval aanvaardbaar zou contraproductief werkend zijn en elke andere afdoening dan strafrechtelijke vervolging van stedenbouwkundige delicten ernstig bemoeilijken.

14.4 Gelet op de aard, omvang en ernst van de feiten gaat het hof op de vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van veroordeling voor de eerste beklaagde dan ook niet in.

14.5 Evenmin zijn er redenen om de vierde beklaagde een werkstraf op te leggen, nu naar het oordeel van het hof, enkel een bestraffing, op de gronden zoals hierna uiteengezet, van aard kan zijn de beklaagde er van te weerhouden zich in de toekomst nog plichtig te maken aan gelijkaardige feiten.

14.6 De door de eerste rechter aan de beklaagden respectievelijk opgelegde straffen dienen volledig te worden beaamd en bevestigd voor de thans bewezen misdrijven wat betreft de aard, omvang en verantwoording ervan. Een strenge bestraffing is voor ieder van de beklaagden noodzakelijk om hun voldoende besef bij te brengen dat zij

de regels inzake ruimtelijke ordening strikt dienen na te leven en dat zij hun eigen belang niet boven het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening mogen stellen.

Voor de beklagde tikt het hof erg aan het feit dat hij een beladen strafregister heeft, waaruit blijkt dat hij al werd veroordeeld voor inbreuken op verschillende regelgevingen, daaronder onder meer de regelgevingen inzake stedenbouw, milieu en veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen. Deze beklagde toont zich maatschappelijk onbetrouwbaar.

Nu de straf op te leggen aan de tweede beklagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zal schuldig maken, wordt voor deze beklagde uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

De feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012, zodat het hof de geldboeten vermeerdert met 45 decimes.

15.1 De eerste rechter oordeelde correct over de gerechtskosten, daarin begrepen de kosten van het verstekvonnis en de betekening ervan, het verstek aan de beklagden te wijten zijnde. Deze kosten zijn ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen misdrijven.

De kosten in beroep worden al begroot zoals hierna bepaald. Nu het verstek aan de beklagden te wijten is, dienen de kosten ervan, daarin begrepen de kosten van de betekening en uitgifte van het verstekarrest, te hun last worden gelegd.

15.2 De beklagden dienen als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt. Deze bijdrage dient in beginsel sinds 1 januari 2012 vermeerderd te worden met 50 opdecimen tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

De vergoeding voor administratieve kosten moet in beginsel sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012).

Gelet echter op de relatieve uitwerking van het verzet en het hoger beroep, dat meebrengt dat het de rechter verboden is om de toestand van degene die het rechtsmiddel indient, hoe dan ook te verzwaren vergeleken met de bij verstek gewezen beslissing, mogen de ambtshalve veroordelingen die de verplichte aanvulling van straffen zijn, evenmin als deze straffen voor het eerst op het verzet en het beroep van de

beklaagde, nu er geen hoger beroep was van het openbaar ministerie tegen het vonnis bij verstek, niet worden verhoogd. Het hof dient dan ook de bij het verstekvonnis en het vonnis op verzet uitgesproken bijdrage en vergoeding thans op te leggen.

16. De herstellvordering is niet in staat van wijzen.

De behandeling ervan wordt uitgesteld op de openbare rechtszitting van het hof zoals hierna bepaald.

17. Nu er mogelijk burgerlijke belangen zijn die niet in staat van wijzen zijn, houdt het hof de burgerlijke belangen in toepassing van artikel 4, tweede lid V.T.Sv. aan.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op verzet en op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 211 en 212 Sv.
- 1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het verzet van de beklaagden voor zover gericht tegen in failing niet ontvankelijk en laat de kosten ervan gevallen aan hun zijde te hunnen laste,

verklaart de verzetten voor het overige ontvankelijk;

houdt het verstekarrest van het hof van 31 oktober 2013 voor onbestaande, behoudens waar het de hoger beroepen van de beklaagden ontvankelijk verklaart;

verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 6 november 2012 ontvankelijk,

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen A, B, C, D en E zoals hiervoor vermeld in de randnummers 7.1 tot en met 7.4 en 9.3,

ontslaat de beklaagden van rechtsvervolging voor de telastleggingen B en D,

veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A1, A2, C en E samen tot een geldboete van € 10.000, vermeerderd met 45 declines tot € 55.000,

veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen, verklaarde telastleggingen A1, A2, C en E samen, tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en tot een geldboete van € 5.000, vermeerderd met 45 decimes tot € 27.500, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

verleent aan gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de duur van drie jaar wat betreft de opgelegde hoofdgevangenisstraf en € 1.000 van de geldboete, vermeerderd met 45 decimes tot € 5.500 of een maand van de vervangende gevangenisstraf,

verklaart de staat van wettelijke herhaling voor de beklaagde voor de feiten van de telastleggingen A.1, A.2 en C siechts bewezen vanaf 6 oktober 2005,

veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A1, A2, C en E samen, gepleegd in staat van wettelijke herhaling zoals hiervoor vermeld, tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar en tot een geldboete van € 5.000, vermeerderd met 45 decimes tot € 27.500, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 50 opdecimen tot € 150,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 32,27,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk (met de medeveroordeelde in het verstekvonnis) in de kosten van het verstekvonnis gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 154,

veroordeelt in al de door haar verzet in eerste aanleg veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op € 136,28, het verstek aan haar te wijten zijnde.

veroordeelt in al de door haar verzet in eerste aanleg veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op € 112,28, het verstek aan haar te wijten zijnde.

veroordeelt in de eigen kosten van het verstekvonnis (€ 47,04) en in al de door zijn verzet in eerste aanleg veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 159,30 euro, het verstek aan hem te wijten zijnde,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk in de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, daarin begrepen de kosten van de procedure op verstek, de kosten thans in totaal begroot op € 578,93.

stelt vast dat de kosten in iedere aanleg ondeelbaar zijn veroorzaakt door de bewezen misdrijven,

stelt de zaak voor de behandeling van de herstellvordering uit naar de openbare rechtszitting van vrijdag 7 maart 2014 om 09.00 uur,

houdt de beslissing over eventuele verder kosten aan,

houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 69,00
Afschriften akten hb:	€ 12,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 70,00
Dagvaarding:	€ 196,94
Bet. verstek:	78,36
Reg. verzet:	€ 50,00
Reg. verzet:	€ 50,00

€ 526,30

+ 10 %: € 52,63

Totaal: € 578,93

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamer voorzitter als voorzitter, en de raadsheren en en in openbare rechtszitting van 14 februari 2014 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof, de veroordeelde(n), op de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, en op de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

Als inlichting over de mogelijkheden om in het kader van de strafuitvoering te worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd verwijst het hof de burgerlijke partij(en) naar dezelfde wetten en besluiten.